

НЕЗБОРИМА НАЦІЯ

Наше гасло: "Вір і дій!"

Передплатний індекс 33545

НЕДОПИСАНА НОВЕЛА БОРИСА ГУМЕНЮКА

Поет-воїн Борис Гуменюк-“Кармелюк” народився 30 січня 1965 р. на Тернопільщині в с. Острів. Ми не знаємо, чи живий він, чи виповниться 30 січня йому 60... Борис – учасник бойових дій на Сході України у складі батальйону “Азов”, заступник командира добровольчого батальйону “ОУН” (2014 – 2015), голова УВО (з 2015). Після 24 лютого 2022 р. служив у рота УВО ім. Євгена Ковальця. Війна стала його стихією. Він знайшов у ній своє поклонняння. Найповніше розкрив себе у виданнях “Вірші з війни” (2014; 2015), “Блокпост” (2016), “Десять новел про війну” (2018). Пропонуємо Вашій увазі уривки з літературознавчого дослідження професора Юрія Коваліва.

Мілітарна лірика Бориса Гуменюка наповнює українську літературу воєвими інтенціями воїна, у якого “руки обличчя волосся одяг взуття [...] пахнуть війною” і він стає “з війною суть одне”.

Чуючи в собі воєвничий поклик невгнаних предків, поет неможливий поза онтологію воєвничого етосу, поза волю знищити ворога в неминучому двобої: “Стався до нього [ворога. – Ю. К.] як до чоловіка / Як до чоловіка який за мить буде мертвий / Адже саме для цього він сюди прийшов / Бийся з ним як з чоловіком / Як ти бився з ним і сто і тисячу років тому / На сокирах і мечях”.

У кожному разі екзистенціаль чину – визначальний, формований на Майдані Гідності (“Цей вірш починався як білий...”), на фронті (“Ти – солдат / Війна – твій хліб”), перейнятий ідеями

побратимів це ще й продовження життя”. Сердечні почуття, важливі в мирний час, під час війни набувають особливої значущості, що показано у верлібрах “Марійка” й “Андрійко”, близьких до акційної новели, об’єднаних спільним сюжетом великої любові, якою захоплюються фронтові побратими. Батальйон зустрічає дівчину, “наче олімпійську чемпіонку з гімнастики / Яка збрала все золото / Наче кінозірку яка отримала Оскар”. Побачення закоханих стало надзвичайною подією, тому “кожен намагався доторкнутися до нього [Андрійка. – Ю. К.] / поплескати по плечу”.

Війна має різні конотації, поширені не тільки на людей, а на й довілля, наприклад на птахів. Коли голуби чи горобці “порпаються в людському смітті” після бою, то “рожеві чайки” виявляються жорстокішими від круків, “кружляють над полем бою. / Падають униз. / Хапають здобич / І через наші позиції летять до моря / Зчиняють бійки”, і тоді “з неба / Просто тобі під ноги / Падає чийсь палець / Чийсь вухо”. Схильний до неореалістичного шорткого письма, спостережливий автор так глибоко зрісся з реаліями війни, що не міг не відтворити її і в натуралістичних формах (“Як писати про хлопця / Якому осколком пропороло живіт / Надвоє як скальпелем рівенько / Він біг і кишки просто вивалилися на землю / Намоталися на ноги на берці”), але ніде не впадав в “естетику потворного”. (...)

Антейська ідея закладена у верлібрі “Заповіт”, що перегукується з одноименим віршем Тараса Шевченка, але не наслідує його, радше відповідає вимогам жанру, у якому сформульовано побажання автора, спрямовані на їхнє виконання після його смерті, адресовані нащадкам. (...)

Верлібр має смислове кільце, замість розв’язки, екстрапольованої в майбутнє, завершується завбаченням (“Але це буде завтра”), фронтними буднями на хиткій екзистенційній межі (“сьогодні ми ще копаємо землю”) з переосмисленням семантики землі, вже “дорогої української”, “солодкої ласкавої”. Композиційний пуант стосується не тільки війни, а й поезії, її справжнього сенсу: “Пишемо гуртом саперними лопатками / На її [землі. – Ю. К.] тілі / Останній вірш української літератури. / Ще живі”.

Певно, в сучасній мілітарній літературі немає твору такої трагічно-оптимістичної сили, як “Заповіт” Бориса Гуменюка. Його вірші “були там де немає місця для віршів / Вірші бачили все”. Ось цей вірш...

Продовж. на 4–1 стор.

Юрій КОВАЛІВ, доктор філологічних наук

Колеги, не перетворюйте українську трагедію на статистику!

Не демонструйте своєї байдужості до нашої трагедії! Вічна пам’ять полеглим!

Роман КОВАЛЬ

ЛІТОПИС ВИЗВОЛЬНОЇ БОРОТЬБИ

В тотальній світоглядній війні сила слова має не меншу потужність, ніж сила кулі.

Юрій Сиротюк

Юрко Сиротюк закликає передплатувати світоглядні газети – “Незбориму націю” та “Шлях перемоги”, які змінюють свідомість, які виховують нові покоління холодноярців і бандерівців, які є літописом

Визвольної боротьби, щоденником героїчних днів українського народу. “Незборима нація”. Передплатний індекс – 33545. “Шлях перемоги”. Передплатний індекс – 30504.

БРИГАДА ЛЮТОГО-ЛЮТЕНКА

Ще в січні 1999 р. у книзі “Отамани Гайдамацького краю: 33 біографії” я опублікував нарис про Івана Лютого-Лютенка – вперше в Самостійній Україні!

І ось 6 грудня, у День Збройних сил України, 118-й Окремій бригаді тероборони надано почесне звання “отамана Лютого-Лютенка”.

У серпні 2023 р. від імені Історичного клубу “Холодний Яр” я написав листа Анатолію Стуженку, командирові 118-ї Окремої бригади територіальної оборони. Пропонував перейменувати частину іменем легендарного борця за волю України – Головного отамана Холодного Яру Івана Лютого-Лютенка.

Написав біографічну довідку, щоб обґрунтувати подання. Ось початок довідки:

ЛЮТИЙ-ЛЮТЕНКО (ГОНТА) Іван Макарович (24.06.1897, Капустянське лісництво біля с. Товмача Звенигородського пов. Київської губ., нині с. Товмач Шполянської тергромади Звенигородського р-ну Черкаської обл. – 19.03.1989, США). Військовий, громадський, кооперативний і релігійний діяч, кооператор, підприємець, меценат; командир 25-го Черкаського куреня (1919, м. Сміла), старшина 3-ї Запорозької дивізії (літо 1919), повстанський отаман (псевдо Іван Гонта, 1919 – 1922, до 800 козаків), Головний отаман Холодного Яру (кін. 1921); звання – сотник Армії УНР.

Закінчив листа так: “Сподіваємось, шановний пане полковнику,

що Ви врахуєте думку науковців нашого історичного товариства”.

Так і сталося!

Вітаю насамперед Тараса Теліженка, сина нашого друга Миколи Теліженка, народного художника України, творця козацько-гайдамацької України.

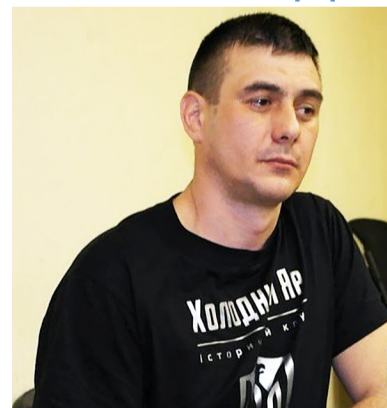
Бо це саме Тарасова ініціатива. Холодноярському отаманові Лютому-Лютенку слава!

Нехай його славне ім’я спонукає хоробрих черкашан довершити справу отаманів Холодного Яру!

Роман КОВАЛЬ, Історичний клуб “Холодний Яр”

На світліні – Іван Лютий-Лютенко, 1949 р.

СКВЕР АНДРІЯ ЖОВАНІКА

4 березня 2024 р. Історичний клуб “Холодний Яр” звернувся до голови Київської МДА Віталія Кличка із пропозицією надати безіменному скверу в Солом’янському районі міста Києва, розташованому між вулицями Солом’янською, Григорія Кочура та Андрія Головка, ім’я Андрія Жованика – Героя України (Указ Президента України № 126 від 24 лютого 2024 р.).

Андрій Жованик був козаком Історичного клубу “Холодний Яр”, воював “Правого сектору” й ОДЧ “Карпатська Січ”, учасником Революції на граніті в жовтні 1990 р., Помаранчевої революції та Революції гідності.

І ось 12 грудня 2024 р. на пленарному засіданні III сесії Київської міської ради IX скликання більшістю депутатів ухвалено позитивне рішення на наше звернення. А ще в Києві цього дня з’явилися вулиці Наталії Кобринської, Тараса Бульби-Боровця та Майка Йогансена (постраждав Олександр Блок). Були й інші гарні рішення.

Дякуємо щиро Тимошеві Мартиненку, який увесь час опікувався питанням перейменування скверу іменем нашого друга Андрія Жованика!

Тепер усі, хто працюватиме в історичному архіві, ЦДАВО України та кінофотоархіві ім. Пшеничного, йтимуть через сквер Героя України Андрія Жованика, який дуже любив українську історію, брав участь у вшануванні борців за волю України та створенні меморіалів визначним військовим діячам – отаманові Зеленому, полковнику Петрові Болбочану, холодноярським повстанцям, богданівцям на ст. Київ-Волинський та ін.

Вітаємо маму Олену, дружину Оксану, дітей Василя, Катерину, Богдана та всіх друзів!

Роман КОВАЛЬ, Історичний клуб “Холодний Яр”

ПРО МОВУ ТЕЛЕ- І РАДІОВЕДУЧИХ

“Є один убитий. Є два поранених”, – щодня чуємо на всіх каналах телебачення і радіо. З уст чи не всіх ведучих.

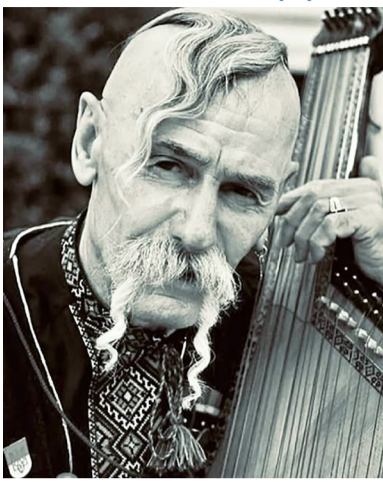
Боже, як відсторонено і байдуже! Хіба так можна говорити про трагедію української людини? Треба писати: “Одна людина

загинула, двоє поранених”. А правильніше: “Росія вбила людину... Росія вбила дитину”.

Оця поширена недолуга форма нагадує неприпустиме щодо загиблих за Україну словце “двохсотий”.

“Є” – це позитив, досягнення, здобуток. А тут втрата, мінус, а не “є”.

КОЗАК-БАНДУРИСТ ОСТАП КІНДРАЧУК УЖЕ У ВИРІІ

Ще у вересні 2024 р. він грав на Набережній у Ялті, продовжуючи муляти око ФСБ і поліції. На нього окупанти не раз тиснули, ганяли з Набережної, але люди ставали на захист.

У жовтні ми ще спілкувалися. Пан Остап сказав, що зник з нету, бо місяць лежав у лікарні, був дуже низький гемоглобін. Я ще подумав: це ж ризик віддаватися на ласку московським лікарям, ще отруять...

13 листопада привітав листом пана Остапа з 87-літтям. Він тільки поставив "сердечко". Видно, що сил було все менше і менше... Остап Кіндрачук помер уночі 18 грудня 2024 року.

"Незборима нація" з листопада 2023 р. публікує спогади Остапа Кіндрачука про Олексія Нирка – його вчителя. У передмові зазначено: "Попрі новітні кордони, Остап Кіндрачук не втрапить зв'язок з «Незборимою нацією» – читає її в електронній версії, у категорії «Архів газети». Вважає нашу газету «неповторною». Радіє, коли знаходить на її шпальтах близькі серцю вістки про кобзарів – Тараса Силенка, його сина Святослава Силенка, Михайла Ковалю та інших. Як і раніше, 86-літній пан Остап кобзарює на ялтинській Набережній".

Торік, 2023-го, пан Остап писав мені: "Сам собі колись дав обіт – зустріти свій смертний час з бандурою в руках так, як його зустрічали козаки з шаблею в руці чи інші наші захисники з іншою зброєю". Козак-бандурист Кіндрачук боровся-співав до останнього...

Продовжуємо публікацію його спогадів про свого вчителя Олексія Нирка.

Одержимість "бандурною експансією"

У 1990-му в нагороду за багаторазові виступи з бандурою перед іноземними туристичними групами українського походження мій маестро Олексій Федорович Нирко і я були включені керівництвом Товариства "Україна" до спеціальної культурологічної туристичної групи для поїздки по місцях розселення української діаспори в Югославії – незадовго до її розпаду на окремі республіки. На превеликий жаль, я не взяв із собою фотоапарата, щоб зафіксувати "для історії" цікаві епізоди цієї поїздки. На пам'ять випадково залишилися лише дві довідки, кілька сторінок дорожніх записів у блокноті і декілька буклетів. Одна з довідок свідчить про подум'яне бажання Олексія Федоровича не лише популяризувати мистецтво гри на бандурі, де це можливо, а й залучити охочих до практичного оволодіння цим неординарним інструментом. Так у нашій культурологічній групі з'явилися дві бандури – одна в мене, для виступів з концертною частиною групи, а друга – у маестро, для практичного навчання когось із югославських українців з перспективою отримати інструмент у подарунок.

Маршрут нашої групи пролягав через столиці Югославії Белград і далі – Нови Сад, Сремска Мітровица, Вуковар, Петровці, Загреб, Шибеник, Сараєво, і всюди перед українськими громадами поряд з виступами інших артистів нашої групи (пісні, танці) звучала і моя бандура, заманюючи охочих до мого маестро в науку. Така окарія відбулася не в Новому Саді, як зазначено в бюрократичній довідці, а в Сремській Мітровіці.

17 травня 1990 р. відбувався концерт гостей з України на сцені, влаштованій на центральній площі Сремської Мітровіці для мешканців міста. Я виконував пісні "Взяв би я бандуру", "Гей, у мене був коняка" і "Козак гуляє", а серед публіки переді мною стояла дівчина, яка заворожено вслухалася в

бандурний передзвін. Її помітив і маестро Олексій Нирко. А коли закінчилася гра, вона підійшла... ні, не до мене, а до моєї бандури, і не відірвала від неї зачарованого погляду. Олексій Федорович запитав: "Що, дівчино, закохалась? І в кого? В бандуриста чи в бандуру?" Але замість відповіді дівчина (українка Надія Капроцька, уродженка Сремської Мітровіці) попросила дозволу взяти бандуру в руки й запитала мене, чи складно навчитися на ній грати.

Я відповів, що про це найкраще розкаже їй маестро Олексій Нирко, який колись навчив цього дива і мене самого. І Олексій Федорович майже слово в слово сказав Надії те, що колись давно говорив мені в Ялтинському клубі медпрацівників під час мого першого уроку гри на бандурі: "Нема нічого простішого! Кладеш бандуру на коліна, ліву руку на гриф, пальцями правої руки на струни – отак і виводуєш акорд, терцію..." І здивована Надія почула, як народжується мелодія пісні "Місяць на небі, зіроньки сяють". Так знайшлася людина, яку шукав маестро, щоб подарувати привезену ним з України бандуру.

З того часу Надія, щоб здобути уроки гри на подарованій Олексієм Федоровичем новенькій бандурі, супроводжувала українську групу по її югославському маршруту, взявши відпустку на роботу.

Цей приклад – лише один епізод з тисячі подібних. Бувши викладачем по класу бандури в Ялтинському педучилищі, який пізніше трансформувався в Кримський гуманітарний університет, зі збереженням у ньому класу бандури і студентської капели бандуристок, Олексій Федорович вивчив і виховав незчисленну когорту бандуристок, які дістали в такий спосіб "друге народження з бандурою", а вже далі самі рознесли мистецтво гри на бандурі по містах і селах Криму, Кубані, аж до Камчатки і Японії на схід, до Німеччини на захід, до Марокко на південь.

Та найбільшою мрією Олексія Нирка стало "обандурювання" Кубані, де ще жевріла пам'ять про славних козаків-бандуристів.

Далі буде.

ЛЬВІВСЬКИЙ НАЩАДОК ІВАНА ГОНТИ

Влодко Коваль увійшов в історію як "санітет" Козацького загону ім. Гонти Андрія Долуда та учасник боїв з поляками в м. Львові і під час облоги міста взимку 1918–1919 років.

"Одного дня рознеслася по Львові вістка, що з Києва прибули козаки містови (місту. – Ред.) на допомогу, – писав Ірина Шмігельська. – Був це козацький загін ім. Гонти... Вістка про загін пташкою облетіла всі закутини міста. Прилинула і до одної великої та густо замешканої кам'яниці при вулиці Городецькій. У цій кам'яниці жив малий, русявий, блакитноокий хлопчина. Називався Влодко Коваль. Влодко був розумним хлопчиком. Недавно тому почав дванадцятий рік життя, з чого був дуже гордий. Ходив уже до другої класи гімназійної, учився гарно і дуже любив читати..."

В одній з чисельних кімнат Народного Дому сидів комендант козацького загону ім. Гонти та розглядав плян міста Львова, котрий лежав перед ним на століку. Нараз застухав хтось у двері і в кімнату увійшов малий збентежений хлопчина. Поклонився низенько і тремтячим голосом просив о прийнятті до загону.

– Як називаєшся, хлопче? – запитав отаман.

– Володимир Коваль, – відповів хлопцеві.

– Кілько літ тобі?

– 15 липня пішло мені на дванадцятий рік.

– Де ж твої батьки?

– Мої батьки живуть у Чортківському повіті. Я у Львові, на станції, і ходжу до академічної гімназії.

– А умієш ти стріляти з кріса, ладувати пушку, їздити на коні і кидати ручні гранати?

– Ні, – відповів, паленюючи, хлопець, – не умію, але я швидко навчусь, лишень прийміть мене, пане отамане, до загону.

Отаман усміхнувся під вусом і каже: – Малий з тебе козак, пожди трохи, аж підростеш. Більше буде з тобою клопоту, чим хісна (користі. – Ред.)!

– Я не малий, – відповів зворушено Влодко, – і не буде зі мною ніяких клопотів. Я сильний і здоровий та хочу битися за Україну!..

Влодко учився пильно і незабаром пізнав усі способи бандажування (бинтування поранених. – Ред.). Усі любили чепурного хлопця, бо був привітний, услужливий і веселий. Бувало, сяде між хорими, розкаже всякі історії або читає книжочки, котрі поживав у команданта першої помічі...

Потрапив до польського полону, але зміг утекти. Надав командирові цінну інформацію про дислокацію польського загону "у броховецьких лісах", внаслідок чого стрільці взяли "значне число ворогів у полон".

А зберегла його в народній пам'яті хоробра сестра милосердя Ірина Шмігельська-Климкевичівна, яка залишила про нього спомини "Малі лицарі". Подяка й редакції альманаху "Жіночої долі", яка опублікувала його 1927 року в Коломиї.

Ширше буде в нашій книзі "Діти у Визвольній війні".

Роман КОВАЛЬ, Юрія ЮЗИЧ

На світлині – сидить у 1 ряду ліворуч Ірина Шмігельська-Климкевичівна, по її ліву руку – отаман Андрій Долуд.

НЕВІДОМА РОБОТА МИХАЙЛА ГАВРИЛКА

Від творчої спадщини скульптора Михайла Гаврилка мало що збереглося – зловорожа Москва десятиліттями нищила його роботи...

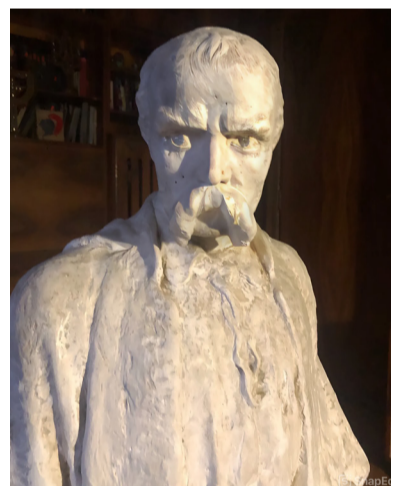
В Одеському історико-краєзнавчому музеї виставлено тоноване погруддя Тараса Шевченка. Його Михайло створив 1919 року в Полтаві.

У Державному музеї історії міста Болехова ім. Романа Скворія зберігається оригінал роботи Гаврилка – скульптура "Голова Прометея" (Болехів, 1911; гіпс). Ескіз "Голови Прометея" належить онукові мистця Орестові Абрагамовичу. Гостюючи в нього з кобзарем Тарасом Силенком, ми могли доторкнутися до цієї реліквії.

Орест Абрагамович може похвалитися й іншою роботою свого діда – гіпсовою плоскорізьбою "Тарас Шевченко" у формі образу в рамках. Виготовлено її 1913 року в Болехові в будинку Наталії Кобринської в кількості 100 примірників. Зберіг її Юліан Русин, у помешканні якого мешкав Михайло від 1910 року.

20 липня 1958 р. добродій Русин віддав цю роботу вдві митця Олені Гаврилко (бабусі Ореста Абрагамовича).

Низка робіт майстра зберігається в Державному історичному музеї міста Львова. Мова про металеві плакетки із зображенням Тараса Шевченка та керамічні медальйони

із зображенням Тараса Шевченка переважно 1911 року виготовлення.

У фондах Миргородського краєзнавчого музею знайдено Гаврилків малюнок Павла Пищимухи. Його Михайло створив олівцем 1906 року. Є в музеї і портрет Софії Павливни Пищимухи (виконаний того ж року олійними фарбами).

І ось знайдено ще одну роботу Михайла Гаврилка...

Якось на вченій раді Львівського національного університету ім. Данила Галицького (мало б бути "короля Данила") доктор медичних наук, професор Борис Тарасович Білинський

повідомив доктора медичних наук, професора Ореста Абрагамовича, що в нього вдома зберігається погруддя Тараса Шевченка. Це погруддя Михайло Гаврилко на початку ХХ ст. (у Чернівцях) подарував історикові Миконової Кордубі, дідусяві Бориса Білинського, батька його мамі Стефанії.

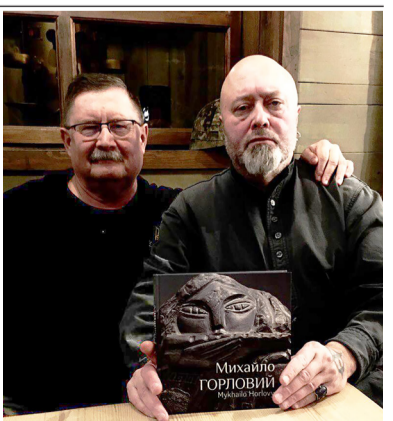
У Чернівцях Мирон Кордуба мешкав до 1918-го, а Гаврилко – щонайменше улітку 1913-го та в січні – лютому 1914 року (у моїй книзі про Гаврилка опубліковано його листи з Чернівців з відповідними датами). Там Михайло створив проект пам'ятника Тарасові Шевченку для Києва – до 100-ліття з дня його народження.

Дивлячись на образ, який зберігся в родині Мирона Кордуби, звертаєш увагу на гнівно-заключний погляд Тараса Шевченка. І згадуєш вислів Гаврилка, що "кожне слово Шевченка-пророка паде, як стріла божого гromу, [ведучи] в шалений бій найпалкіші серця найкращих синів України за неї, і повергає в переполох і метушню її «недолюдики» – зрадників і ворогів".

Подяка Борисові Білинському за збережений скарб!

Слава Михайлові Гаврилку!

Роман КОВАЛЬ, автор книги "Михайло Гаврилко: і стеком, і шаблею" (Київ, 2011) Світлина Ореста Абрагамовича

"КРАСА ПРЕДВІЧНА МИХАЙЛА ГОРЛОВОГО"

13 листопада в Києві, у заштанному Militari rab "Garnizon" у Пасажі відбулася творча зустріч. Знімали сцену до фільму "Краса предвічна Михайла Горлового".

Фільм озвучив Андрій Середя. Який голос у нього, ви знаєте. Це шедевр української культури. Кажу це серйозно.

Спасибі Арсенієві Білодубу за гостину!

Друзе Арсенію, перепрошуємо, що нахабно не заплатили за гарний чай.

Нагадую адресу Militari rab "Garnizon" – Хрещатик, 15/4.

Своїх друзів краще приводити сюди.

І дівчат коханих.

Роман КОВАЛЬ Світлина Світлани Середи.

ПАМ'ЯТЬ ПОТРЕБУЄ ЗАХИСТУ

Доля українських поховань у Чехії – це відображення розпачливих сторінок нашої історії, у якій покоління борців за Україну змушені були шукати прихисток на чужині. У міжвоєнний період демократична Чехословаччина Томаша Масарика стала домівкою для понад 20 тисяч українських емігрантів. У Празі працювали Український вільний університет, Український вищий педагогічний інститут імені Михайла Драгоманова, українська гімназія, а в Подебрадах – Українська господарська академія. Ці установи стали важливими осередками українського життя. Чи зберігається сьогодні пам'ять про діяльність українців?

У дворі Подебрадського замку – таблиця, що скромо нагадує про славетні часи УРА, розташована поруч із місцем для паління і символізує байдужість, якою часто оточені українські історичні пам'ятки за кордоном.

На території Чехії (у Празі, Подебрадах, Терезіні, Мельнику та інших містах) поховано чимало видатних українців – воєнків, науковців, митців. Але сьогодні багато цих поховань залишаються без догляду. Дослідник Роман Коваль писав: "Уже давно немає на білому світі тих, хто жертовно дбав про українські могили, – Ольги Байлокової, Ілька Шеленка, Тетяни Беднаржової. Хто ж тепер продовжить їхню роботу?"

А пам'ять про цих людей і їхню діяльність – це не лише наша історія. Це відповідальність перед майбутнім.

Серед похованих у Чехії – видатні діячі української культури й науки Дмитро Антонович, Євген Чикаленко, Максим Славинський. Їхні могили й життєві шляхи часто залишаються невідомими навіть самим українцям. Як писав Роман Коваль: "Якщо випадє ще колись побувати в Чехії, хотів би покласти квіти до монумента українським воєнкам у Йожефові, до поховань у Пардубіце, Штернберку, Терезіні... Але чи буде кому покласти ці квіти після нас?"

Що залишимо майбутнім поколінням?

Історія українців, розсіяних по світу, – це історія боротьби та жертовності, яка не має бути втрачена. У 2022-му тисячі українців знову опинилися на чужині, і багато з них залишаються там назавжди. Але яким буде їхній спадок?

Маємо пам'ятати, що догляд за могилами та збереження історії – це не лише питання поваги до минулого, а й приклад для молоді.

Звертаючись до українців Чехії, Роман Коваль писав: "Зберегти одну українську могилу – це зберегти частину нашої ідентичності".

Історія вчить, що лише нація, яка плекає пам'ять, може будувати сильне майбутнє. Ми маємо пам'ятати про тих, хто жив і помер за Україну, і передати цю пам'ять наступним поколінням, щоб ніколи більше не загубити свого коріння.

"Майбутнє будується не лише силою, а й пам'яттю. Бо Україна живе, поки живе пам'ять про неї".

Вічна пам'ять тим, хто любив свою Україну й у найгірші часи!

Руслана ВІЛЬГОРСЬКА

Чехія Подебрадський замок, де у 1922 – 1931 рр. працювала Українська господарська академія.

НА ПАНТЕОНІ, БІЛЯ РУФА...

14 грудня черкаського козака Андрія поховано в Холодному Яру на Меморіалі козакам-добровольцям, які полягли за Україну, біля Юрія Руфа, який був для нього прикладом.

Андрій Луговий народився в Черкасах 4 грудня 1988 року. Закінчив черкаську гімназію та Керченське вище морське професійне училище. Як матрос-моторист 2007-го вийшов у море на риболовельському судні "Нордік". За 8 місяців судно пройшло Чорне та Середземне моря і понад Африканським континентом доплило до берегів Мавританії... Ставши на сушу, Андрій зрозумів, що це його не тільки перше, а й останнє плавання... 2012-го Андрій уже закінчив факультет фізичної культури Черкаського національного університету ім. Богдана Хмельницького.

Саме в цей час товариш Геннадій переконав його створити тваринницьку мініферму. Й Андрій перебирається до холодноярського села Гололівки, де в батька був невеличкий дачний будинок, який Андрій вирішив прилаштувати до свого задуму.

Навесні 2013 року, за угодою з товаришем, декількома рейсами батьковою "Газелькою" перевіз корів із сухих миколаївських степів на соковиті головківські пасовища. Самоосвіта в галузі ветеринарії і зоотехнії та наполеглива праця непомітно перетворювали миського жителя на сільського господаря.

У 2015 р. в Гололівці Андрій познайомився з місцевою козакою Світланою Ковач. І вже 2 листопада 2016 р. в новоствореній родині народжується первісток Богдан, а у 2021-му з'явилася на світ донечка Сва.

Андрій планував реалізувати себе і в зеленому туризмі. Родина Лугових купила будиночок за селом і переїхала туди. З подвір'я відкривалися чарівні краєвиди на Холодний Яр, ковалівські та п'ятирічанські ставки.

Закоханий у природу холодноярського краю, Андрій не менше цінував і любов його історію. У його бібліотеці чільне місце займа-

ли книги про історію Визвольної боротьби в Холодному Яру – Юрія Горліса-Горського, Романа Ковалю, Василя Шкляра. Читав він і твори Степана Бандери.

Андрій – учасник вшанувань героїв Холодного Яру та Фестивалю нескореної нації "Холодний Яр". З великою повагою ставився до Юрія Дадака-Руфа. Для Андрія він був не просто голосом фестивалю, а людиною, яка вела за собою.

Повномасштабне вторгнення змінило плани: Андрій узявся виготовляти "коктейлі Молотова", зварював протитанкові "їжаки", сушив овочі для госпіталю в Черкасах та на волонтерські кухні. Відвозив молоко для виготовлення згущеного молока, яке волонтери відправляли на передову. Допомагав усюди, намагаючись наблизити перемогу.

22 березня 2024 р. отримав мобілізаційну повістку. Терміново продавши частину худоби, Андрій уже 1 травня в Києві проходив базову військову підготовку. Після навчання – служба в 156-му окремому батальйоні 118-ї ОБРтрО.

Андрій сумлінно виконував поставлені перед ним завдання. Завжди і всюди пропагував здоровий спосіб життя, за що його товариші "нагородили" псевдонімом "Фізрук", хоча, як він зізнався дружині, більше хотів мати псевдо "Фермер".

У середині серпня 2024 р. підрозділ Лугового зайшов на Курщину. Андрій пізнав, що таке передній край, коли до ворога декілька сотень метрів. Крім того, він на квадроциклі вивозив поранених з поля бою, доставляв боеприпаси, воду, обладнання, будівельні матеріали. За день робив декілька рейсів. Під час одного з них, під час перевезення боекомплекту на передову, Андрій помітив ворожий FPV-дрон...

Було це неподалік Суджі, сотенного містечка Сумського козацького полку, 6 грудня 2024 р., у День Збройних сил України, у день, коли Президент України надав його 118-й бригаді територіальної оборони почесне звання холодноярського отамана Івана Лютого-Лютенка...

За декілька днів до загибелі Андрій написав дружині: "Дуже радий, що ти в мене є і мої дитки. Зараз важкий час, всюди щось прилітає, тому мені буде легше, якщо я скажу, що лежить у мене на душі. Якщо, не дай Боже, щось трапиться зі мною, то я хотів би, щоб мене кремували... а прах поховали біля Мотронинського монастиря, де Руф й інші Герої".

Далі розпорядився щодо майна, худоби, будинку, дітей, дружини. І в кожному слові – любов до неї, до дітей, долею яких він переймався більше, ніж своєю...

14 грудня 2024 р. в Черкасах, його рідному місті, у Свято-Михайлівському кафедральному гарнізонному соборі відбулося прощальне богослужіння. Після цього скорботний кортеж вирушив до Холодного Яру.

Андрія Володимирівича Лугового поховали на Меморіалі козакам-добровольцям, біля пам'ятника Юрія Руфа. З ним тепер надійно охоронятимуть Холодний Яр.

Віта МАКАРЮК, завідувачка філіалу "Холодний Яр" НКЗ "Чигирин"

Використано розповідь дружини Світлани.

МИ МАЄМО ВИТРИМАТИ

15 листопада 2024 р. загинув Дмитро Валентинович Богуславський, найстарший мій син, мій порадник, утішитель і захисник – від самої своєї появи на світ.

Уночі не могла заснути, а перед очима прокручувався фільм нашого з ним життя. І в ньому багато було таких свідчень про повсякчасну Божу допомогу, що мені котрий раз жаль тих людей, для кого таке невідомо...

Одразу після закінчення університету я працювала в київській школі № 141. 28 годин на тиждень, чотири десятків класи й один мій 4-й клас, у якому було чимало дітей із неповних і часто неблагополучних сімей, за яких боліла душа, і хотілося рятувати чисті дитячі душі від того бруду, що був перед їхніми очима. Було тяжко, та чоловік мене дуже підтримував,

Трах! Бух! Бум! Бам!
Що це в нас за тарарам?
Самосиди тут гуркочуть,
Літаки літати хочуть,
Свищуть шаблі, спис летить,
І гармата гримкотить!
Все це – наш меткий,

хоробрий,
Невгамовний, чесний, добрий,
Справедливий войовник –
Дмитрик, славний захисник!

Ми завжди жили з Дмитриком весело, бо він був охочий до жарту й сміху, як і Софійка, і тільки її загибель затягла нас на довгий час у долину печалі... Дмитрик був тоді в третьому класі, але підтримував мене, як дорослий. Та ще знову турбувався про маленького брата Богданка, який у хвилину страшного повідомлення буквально врятував мене своїм плачем...

Дмитрикові легко давалося навчання, але він був ще й стараний та наполегливий у всьому до педантичності й завжди ставився до обов'язків сумлінно. Школа, Стрітівська кобзарська школа, історичний факультет університету ім. Тараса Шевченка – все це було його вибором шляху життя. І так багато різних сумних і веселих картинок на цьому шляху, та завжди він був захисником і помічником. Коли з нашим найменшим, Данилко, була біда, Дмитро взяв у Стрітівці академічну відпустку, аби доглянути господарство і менших Яринку та Устимка, і справився з цим завданням на відмінно.

Він зустрів кохання свого життя на останньому курсі свого студентства – Людмилу Дмитрівну Кубарич, що стала Богуславською і впродовж багатьох років його підтримкою й допомогою. Вони доповнювали одне одного: вдумливий і неспішний у діях та рішечка Дмитро і практична й швидка, з чудовими організаційними здібностями Люда. Народили мені гарного й розумного внука Володимира, встигли попрацювати разом у сфері журналістики (після того як Дмитро звільнився з МНС). Як зараз бачу його струнку постать, що спускається до мене сходами, а я милуюся його довірливою усмішкою і знаю, що він мені зараз щось підкаже й допоможе.

Тяжка хвороба скошила мою невістку Люду, як розкішну квітку в розквіті – у 43 роки. Вони спільно стійко боролися за життя. Дмитро доглядав Люду під час цієї боротьби, був з нею поруч весь час уже в хоспісі, і вона померла в нього на руках. А потім заборонив мені згадувати про те, що не можна ж бути в самотині в такій ще молодості...

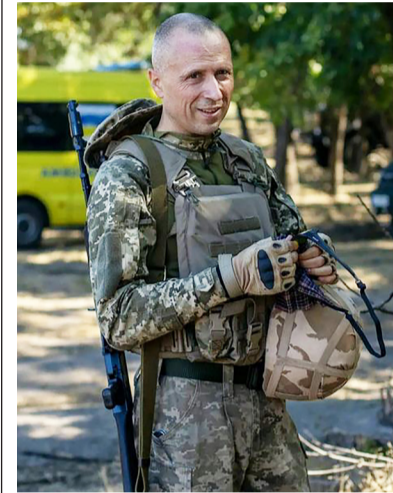
Коли загинув наш найменший Данко, Дмитро взяв на себе і повідомлення мені про це, і організацію поминального обіду й робив усе, щоб вивести мене з відчаю. Він був вірною людиною сам, тому в нього знайшлися потрібні тоді слова...

Синочку-соколику, як же я сподівалася, що ти таки візьмеш відпустку, приїдеш до мене хоч на Різдвяні свята і ти мені розкажеш багато всього з історії давньої і сучасної. Як же нам цікаво було говорити на ці та інші теми! Як мені хотілося ще заколювати наших давніх колядок – хоч у неповному складі... Але ти радів, що твоя тиха штабна робота дошкуляла оркам, і казав, що зараз не час відпусток (Дмитро був майором 48-ї ОАБР ЗСУ. – *Ред.*)... А тепер твої сорок днів випадають саме на Різдвяні свята. Боже, дай нам сили витримати все це!

Мої хлопці сказали мені відразу, що це буде довга війна. Ми не слухали всяких арестовичів. Ми були готові до війни довгої, але обов'язково такої, що принесе остаточне визволення Україні та Європі від московської брехні, яка накрила й Україну чорним рядном. А тому прошу всіх, хто знав Дмитра й моїх дітей, і всіх, хто не знав, – почувайте: ми маємо витримати все і не хотіти швидкого миру. Його немає для нас, якщо не буде розгрому-розвалу московської імперії.

Тримаймося, бо ми маємо витримати!

Марія ГАРМАШ

особливо тоді, коли ми стали чекаючи наше перше дитя. Та шоденна напруга й перевтома призвели до того, що я мусила лягти в лікарню на збереження. Там знайшлися такі лікарі, які переконували мене, що дитя не живе і треба все видалити. І тільки моя впертість і відчуття того, що їхні висновки брехливі, та щира моя молитва врятували тоді мене й дитину... Таких випадків у нашому житті було дуже багато.

Синок з'явився на світ 5 червня 1975 року. Оповитий любов'ю і моїми коласанками, ріс здоровеньким, веселим і надзвичайно добрим. Ідемо з ним на прогулянку доріжкою, аж там бачимо мурашку. Присідає мій Дмитрик над нею і питає: "Комашко, як тебе звати?" Трапляється назустріч якась дитинка – біжить обійматися з нею.

Коли йому сповнився рік, я мусила виходити на роботу, а дитину віддавати в садочок. Там якраз навпроти дверей стояло піаніно. Вихователька підвела Дмитрика до нього і натисла клавіші. Він повторив сам і так зацікавився, що й не помітив, як я вийшла. Ніяких проблем із садочком не виникало, доки одного разу він дуже не хотів іти туди, плакав, а пояснити не міг. Пояснили виховательки: прийшла нова дівчинка з неблагополучної сім'ї, яка всіх б'є, і Дмитрикові теж дісталося. І звечора, і наступного ранку я навчала моє добре дитя, як треба давати здачі. Виховательки описали мені, що синок справився на відмінно із своїм завданням, і знову все стало на лад.

Та почалися хвороби, з'явився такий кашель, який ніяке лікування не зупиняло. Тоді рятувати першого свого внука приїхала моя мама Уляна, яка покинула все своє господарство. Почувалася вона некомфортно в міських умовах, але витягла Дмитрика з тих кашлі, щодня водичку його на прогулянки до сосен поблизу будинків на вул. Андрія Малишка.

Спостерігаю, скільки клопотів у сучасних мамів з однією дитиною, сама знаю, що то нелегко. Але з появою в домі Софійки, молодшої на три роки донечки, я відчула величезне полегшення. Мій малий розумничок з такою любов'ю забавляв сестричку, співаючи їй пісеньки та розказуючи віршки, що я вже могла спокійно вискочити в магазин. Ми з Валентином захоплювалися історією України, співали, до нас приходили друзі з такими ж уподобаннями та розмовами, і Дмитрик, пам'ятаючи мою настанову, що він захисник маленької сестрички, дуже швидко почав засвоювати, всотувати в себе образ воїна. Тоді написався в мене такий його портрет:

ВАСИЛЬ ІВАНОВИЧ ЯРЕМКО-"ЯРИЙ" (11.03.1973, ЛЬВІВЩИНА – 25.01.2024, ЛУГАНЩИНА)

ганщині: отаман "Білих янголів" очолив контратаку, вибив ворога з опорного пункту, знищив його і... загинув під обстрілом.

Герой України (посмертно, 11.12.2024).

Згадує Василя Наконечна: "10 червня 2022 р. під час штурмових дій ворога в напрямку н. п. Вірнопілля Ізюмського району на Харківщині «Ярий» виконував обов'язки командира зведеної групи оборонців. О 06:41 за наказом «Ярого» «Торетто» застосував протитанковий засіб, пошкодивши ворожий танк та зупинивши просування противника. Приблизно о 09:20 «Ярий» вирушив у бік підбитого танка, аби перевірити стан машини. Незважаючи на інтенсивні артилерійські обстріли, він дістався до танка, перевірів його технічний стан і, переконавшись, що машина на ходу, доправив її у розташування батальйону.

– А ти з яйцями, – сказав тоді «Ярому» Олег Куцин-«Кум».

Цей танк став основою для створення танкового підрозділу нашого батальйону. Потім були сотні вилазок з дорозвідки, зачисток та еваків поранених, бо життя кожного бійця для «Ярого» було найвищою цінністю.

«Ви колись бачили, – запитував Руслан Андрійко, – щоб ротний перший зачищав посадку, про-

водив розмінвання чи евакуйовував поранених з лінії вогню? «Ярий» робив це постійно. А коли піхота чи мехвод боялися їхати по невідомій посадці, першим на своєму трофейному «Тигрі» їхав «Ярий». Випромінював тверду впевненість та шалену енергетику в найскладнішій бойовій обстановці. Всі козаки знали, що з «Ярим» – хоч у пекло. «Ярий» сотні разів йшов у пекло, щоб знищити окупантів і врятувати своїх людей. Усім здавалося, що цей козак-характерник безсмертний, заговорений, його не беруть кулі. Та все змінилось тієї фатальної ночі... «Ярий» здобув вічне життя в бою та вічну славу. Його загибель – непоправна втрата для батальйону, армії, нації. Моліться, пам'ятайте, славте людину, козака, командира, героя «Ярого» – Василя Яремка».

«Друже «Ярий», з тобою пішла ціла епоха «Карпатської Січі», – написав Віктор Верещук. – Не міг повірити, що ти загинув, поки не приїхав на твою могилу. Ти завжди нам допомагав. Знаю, «Гриб» та «Явір», яких ти неодноразово виручав, достойно тебе зустріли на небесах. Мав за честь воювати з тобою!» Вічна слава!

Роман КОВАЛЬ, Історичний клуб "Холодний Яр"

ХВИЛИНА МОВЧАННЯ НЕ ПО ВСІХ

Щодня беру участь у загальнодержавній хвилині мовчання о 9.00. І звертаю свій погляд до фотографій загиблих героїв – Олега Куцина, Андрія Жованика, Тараса Лемешка... "Якби росія не розв'язала що війну..." – у цей час каже диктор.

А я переводжу погляд на скульптора Михайла Гаврилка, отаманів Зеленого, Орлика, Гризла, Чорного Ворона, Костя Блакитного, сотника Івана Компанійця, повстанця Мефодія Мацковського (на кольбі своєї рушниць він вирізав "Загину за Україну"), Миколу Міхновського,

Симона Петлюру, генерал-хорунжого Андрія Гулого-Гуленка, Федора Петриченка (начальника кулеметної команди Дніпровської повстанської дивізії), Федота П'явка-Ковалю (мого діда, який загинув у Голодомор), голову ОУН Євгена Коновальця, сотенного УПА Василя Стригунця-«Гамалію», голову УГВР Кирила Осьмака та інших героїв, яких знищила Росія. Їхні портрети та фотографії висять на стінах мого храму.

Чому їх не згадує наша держава? Невже болять тільки свіжі рани?

Чому Україна щоранку не згадує героїв, які загинули в інших війнах, які розв'язала росія проти нашого народу?

Звертаюся з проханням до влади і журналістів оголошувати хвилину мовчання за загиблими у всіх війнах, які вела росія проти України.

Вічна пам'ять і слава борцям за волю України!

Роман КОВАЛЬ, Історичний клуб "Холодний Яр" Київ

НЕДОПИСАНА НОВЕЛА БОРИСА ГУМЕНЮКА

Поч. на стор. 1

“Заповіт”

Сьогодні знову копаємо землю
Цю ненависну донецьку землю
Цю черству закап'яну землю
Тулимося до неї
Ховаємося в ній
Ще живі.
Ми ховаємося за землю
Сидимо в ній тихо
Наче малі діти за маминою спиною
Ми чуємо як б'ється її серце
Як вона втомлено дихає
Нам тепло й затишно
Ще живі.
Завтра ми вже будемо мертві
Може багато з нас
Може всі.
Не забирайте нас із землі
Не відривайте нас від матері
Не збирайте на полі бою наших
рештки
Не намагайтеся наново скласти нас
до купи
І – благаємо вас – ніяких хрестів
Пам'ятних знаків чи меморіальних
плит.
Нам це не треба
Адже це не для нас – для себе
Ви ставите нам величні пам'ятники.
Не треба ніде карбувати наших
імен.
Просто пам'ятайте:
На цьому полі
У цій землі
Лежать українські солдати
І – все.
Не віддавайте нас батькам
Не хочемо щоб батьки бачили нас
такими

Нехай батьки запам'ятають нас ма
лими дітьми
Неслухняними хлопчиками
З рогатками з синцями на колінах
З двійками у щоденнику
З повною пазухою яблук з
сусідського саду
Нехай батьки сподіваються що ми
колись повернемося
Що ми десь є.
Не віддавайте нас друзинам
Нехай кохані запам'ятають нас
красенями
Такими які подобалися багатьом
дівчатам
А дісталися їм.
Нехай вони запам'ятають наші
гарячі губи
Наш гарячий подих
Наші палкі обійми
Нехай вони не торкаються нашого
холодного чола
Наших холодних вуст.
Не віддавайте нас дітям
Нехай діти запам'ятають наші теплі
очі
Наші теплі посмішки
Наші теплі руки
Нехай діти не торкаються
тремтячими губами
Наших холодних рук.
Ось в цих окопах
Які сьогодні для нас тимчасове житло
А завтра стануть нашими могилами
Поховайте нас.
Не потрібно прощальних промов
В тиші яка настає після бою
Це завше виглядає недоречно
Це наче штурхати загиблого воїна
І просити щоб той встав.
Не треба панахид

Ми й так знаємо де тепер буде наше
місце
Просто накрийте нас землею
І – йдіть.
Було б добре як би на тому місці
було поле
Колосилося жито
Щоб жайвір у небі
І – небо
Багато неба –
Ви можете собі уявити який хліб
родитиме поле
Де лежать бійці?!
(В пам'ять про нас їжте хліб з поля
Де ми полягли.)
Було б добре якби на тому місці
були луки
І багато-багато квітів
І бджола над кожною квіткою
Щоб надвечір приходили закохані
Плели вінки
Кохалися до ранку
А вдень щоб приходили молоді
батьки
З малими дітьми.
(Не перешкоджайте дітям приходи
ти до нас).
Але це буде завтра.
А сьогодні ми ще копаємо землю
Цю дорогу українську землю
Цю солодку ласкаву землю
Пишемо гуртом саперними
лопатками
На її тілі
Останній вірш української
літератури.
Ще живі.
Борис ГУМЕНЮК
Дж. “Слово Просвіти”. – 2024. – 25 –
31 січня. – С. 8 – 10.

ОБРАВ ШЛЯХ БОРОТЬБИ

На фронті загинув актор Яків
Ткаченко. Він зіграв роль оприш
ка у стрічці “Довбуш”. Також брав
участь у зйомках фільмів “Ціна
правди”, “Червоний”, “Безславні
кріпаки”...

Яків двічі був поранений (у
складі 128-ї бригади). Дістав і кон
тузію. У 2023 р. демобілізувався,
повернувся до акторської профес
сії, але восени ц. р. повернувся на

фронт – уже у складі 3-ї Окремої
штурмової бригади.

Яків народився в Дніпрі, мріяв
у дитинстві стати лікарем, але...

Він не був народжений для війни,
та обрав шлях боротьби. Взяв до рук
зброю, щоб знищувати ворога, який
захотів поневолити нашу країну.

Вічна слава!

Михайло УХМАН

БЕЗСМЕРТНЕ ЗАВЖДИ ПЕРЕДЧАСНЕ

1. Щоб бути відвертим, не
обов'язково казати всю правду.
2. Народ існує тільки під час вій
ни. Під час миру – це юрба спожив
ачів.
3. В українській трагедії достат
ньо підстав для агресивного опти
мізму.
4. Ненависть заперечує по
ловинчастість – причину всіх не
щастя.
5. Краще кривду чинити, ніж
кривду терпіти.
6. Світ, на який дивишся крізь
вимиті вікна, прекрасний.
7. Сину, чи не запізно ти взявся
виховувати батьків?
8. Вилаявся ніби висповідався:
настільки легше стало.
9. Тільки невдахи шукають ета
лон за межами власних кордонів.
10. Життя нації – у дії, безсмер
тя – у слові.
11. Межа між своїм і чужим –
життєдайня.
12. Тільки нещасні оцінюють
життя в кілограмах і літрах.

13. Культура пахне землею, ци
вілізація – смітниками мегаполісів.
14. Де панує мораль споживача,
там загибель. Де в пошані творець,
там життя.
15. Не життєві обставини ви
значальні, а сприйняття їх
16. Якщо прагнеш оплесків – ти
недосконалий.
17. Не підганяй того, хто поспішає.
18. Вчинки вагоміші за слова.
19. Хтось бореться задля пере
моги, а хтось – задля самовдоско
налення.
20. Якщо дух панує над тілом,
життєві незгоди малопомітні.
21. Найважче протистояти ма
лому злу.
22. Політика малого зла завжди
доводить до великого.
23. Кожна нація має свою правду.
24. Пізнаєш історію – пізнаєш
сучасних своїх ворогів.
25. Хтось чекає, а хтось шукає
весни.

Роман КОВАЛЬ

ПОЛЯК ОЗВАВСЯ У НЕТІ

“Українці зустрічали німців квіта
ми, – написав Krzysiek Kaczmarek, –
запалювали копиці сіна, щоб спові
стити німецькі формування про рух
польського війська, а потім квітами
зустрічали російські війська”.

“І головне, що зовсім без причи
ни, – відповів йому Роман Коваль. –

Поляки так лагідно до українців ста
вилися століттями, не окупували
наших земель, не проводили паци
фікації і насильного окатоличення,
не губили нас, шовіністично не
ставилися... Друже, дивіться в ко
рінь. Якщо є реакція, значить, була
причина”.

КНИЖКОВА КРАМНИЦЯ
“ОТАМАНІЯ”

Книги Історичного клубу “Холодний
Яр” можна придбати через крамницю
“Отаманія”. Ось тут: <http://otamania.in.ua>

АРХІВ ГАЗЕТИ
“НЕЗБОРИМА НАЦІЯ”

Тут можна переглянути архів НН:
[https://commons.wikimedia.org/
wiki/Category:Nezboryma_Natsia](https://commons.wikimedia.org/wiki/Category:Nezboryma_Natsia)

**Сердечно дякуємо
за підтримку газети
“Незборима нація”!**

**Ігор СМЕТАНСЬКИЙ
(м. Калуш) – 300 грн**

**Невідомий ДОБРОДІЙ –
500 грн**

**Олекса РІЗНИКІВ
(Одеса) – 1000 грн**

О. ПОЛЩУК – 1005 грн

**Олександр РИЖЕНКО
(Київ) – 3000 грн**

НЕЗБОРИМА НАЦІЯ

Наш індекс – 33545.

**Індекс 87415 – для
передплатників Донецької
та Луганської областей.**

Ціна 135 грн.

ШЛЯХ ПЕРЕМОГИ

Часопис ОУН.

**Передплатний індекс 30504.
Ціна 432 грн.**

Редактор
Роман Коваль

Верстка
Анна Воловник

Коректор
Надія Овчарук

Інформаційне забезпечення
**Микола Владзімірський,
Владислав Карпенко**

Технічний директор
Максим Селюзкін

Адреса для листування
03049, Київ, вул. генерала
Геннадія Воробйова (Кур
ська), буд. 20, пом. 14.
Тел./факс: 242-47-38
kovalroman1@gmail.com
ФБ: Roman Koval

Редакція залишає за собою
право редагувати
та скорочувати тексти.
Наклад 1350 примірників.

Видруковано 30.12.2024 р.
ТОВ “Прес Корпайшн Лімітед”
Номер замовлення 2510301

Ідентифікатор медіа:
R30-03637

Засновник
**Роман Миколайович
Коваль**

“ТЕПЕР ЗІГРІВАТИМУТЬ ДУШУ”

Провела Любіка раненько.
Мирослав уже поїхав. Коротка
відпустка закінчилася. Цього
разу їхні відпустки збіглися, бра
ти не бачилися два роки, нареш
ті зустрілися ненадовго. Служать
вони на різних частинах фронту.

Приємні миті зустрічей тепер
зігріватимуть душу.
Так трапилося, що в мене
відкривалося дві виставки. Ми
рослав був на першій у Будинку
офіцерів, а Любомир приїхав уже
на другу.

Знову безсонні ночі, пережи
вання, молитви за них і всіх, хто
воює і допомагає фронту.

Нам конче треба вистояти і
перемогти, ціна велика, але на
карті майбутнє України.

Боже, спаси і сохрани наших
дітей, наших захисників, анге
лів-охоронців пошли на поміч.

**Марина СОЧЕНКО, худож
ниця**

На світліні – Марина і Любо
мир Соченки.

МЕДВЕДІВСЬКИЙ КОЗАК ТАРАС ВОСКОБОЙНИК

27 грудня 1953 р. в с. Мед
ведівці, на Чигиринщині, в сім'ї
Воскобойників народився хлоп
чик, якого назвали на честь ве
ликого Кобзаря.

У п'ять років Тарасик знав
напам'ять кілька віршів з “Коб
заря”. Декламував їх на дитячих
святках, у клубі на концертах.

У дорослі літа став учителем
географії та історії Медведів
ської середньої школи.

У 1977 р. Тарас одружився на
сусідській дівчині Ользі Вакулен
ко, яка згодом стала вчителькою
української мови та літератури
тієї ж школи. Понад 30 років по
дружжя Воскобойників віддало
вчительській праці.

Подружжя пустило у світ
трьох синів – Всеволода, Макси
ма та Мирослава. Всеволод про
жив лише кілька днів, а Максима
та Мирослава – слава Богу! – ви
росли, дати хорошу освіту.

Тарас Воскобойник – один
з перших борців за незалеж
ність України на Чигиринщині.
У 1997 р. він узяв участь у 2-му
вшануванні героїв Холодного
Яру, де познайомився з однодум
цями з різних куточків України.

Особливо подружився з членами
рівненської делегації. Їхня друж
ба тривала до останніх днів його
життя.

У 1998 р. Тарас став козаком
Історичного клубу “Холодний
Яр”, потоваришував з Романом
Ковалем, Володимиром Захаро
ком, Тарасом Силенком, Олегом
Куцином, та все ж його найпер
шим другом був Богдан Легоняк.

Тарас Воскобойник – учасник
усіх наступних вшанувань Героїв
Холодного Яру, багатолітній пе
редплатник газети “Незборима
нація”.

19 серпня 2024 р. наш друг
відійшов до предків на Луки Сва
рожі.

Похований у рідній Медведів
ці на центральному цвинтарі, по
ряд з батьками.

27 грудня – перший день на
родження, який Тарас не зміг від
святкувати у колі друзів...

Сумуємо.
Вічна пам'ять!

Історичний клуб
“Холодний Яр”

ЧЕРЕЗ “НОВУ ПОШТУ” МОЖНА ПРИДБАТИ

Ці книги можна придбати через
“Нову пошту” і “Укрпошту”, пере
казавши кошти на картку ФОП
Р. М. Ковалю у Приватбанку 5169
3305 3001 3009 (якщо переказуєте з
ПриватБанку, а якщо з іншого банку,
то ось дані одержувача: Коваль Р. М.
ФОП 2164918550. Розрахунко
вий рахунок: UA 3330529900000
26005026800055), а у випадку по
жертв – на картку Р. М. Ковалю
у ПриватБанку, 5168 7451 7316
4051.

Переславши гроші, проси
мо через електронну пошту
kovalroman1@gmail.com або вай
бер +38066-211-41-85, +380 67-
726-30-36 (+ телеграм) замовити
книжки, вказавши куди і кому над
силати книжки.

Номери телефонів для довідок:
067-726-30-36, 066-211-41-85, 044-
242-47-38.

Ось ціни без вартості пересилки:

“Таємниця отамана Зеленого”

Романа Ковалю – 250 грн.

“Це було давно” Юрія Горліса-
Горського – 140 грн.

“Шляхетні серця” Романа Кова
ля – 300 грн.

“Самостійна Україна” Миколи
Міхновського – 300 грн.

“Філософія сили” Романа Кова
ля – 115 грн.

“Український націоналізм” (упо
рядник О. Однороженко) – 365 грн.

“Тарас Силенко, співець не
примиримої України” – 350 грн.

“Полковник Болбочан” Р. Кова
ля і Ю. Юзича – 300 грн.

“Жінки у визвольній війні:
історія, біографія, спогади. 1917 –
1930” Романа Ковалю – 350 грн.

“Микола Міхновський: спогади,
свідчення, документи” Р. Ковалю і
Ю. Юзича – 550 грн.

“Батькам скажеш, що був чес
ний” Романа Ковалю – 400 грн.

“Коростишів у боротьбі за УНР.
1917 – 1921 рр.” Р. Ковалю. – 175 грн.

“Житомирщина в боротьбі” Ро
мана Ковалю – 300 грн.

“Здолати Росію” Романа Кова
ля – 350 грн.

“Яків Орел-Гальчевський: бо
ротьба і філософія боротьби” Рома
на Ковалю – 100 грн.

“Подєбрадський полк” Армії УНР
Р. Ковалю, Віктора Моренця та Юрія
Юзича (т. 2) – 150 грн.

“Подєбрадський полк” Армії УНР
Романа Ковалю, Віктора Моренця та
Юрія Юзича (т. 3) – 350 грн.

“Крізь павутиння змосковщен
ня” – 200 грн.

“Історія України-Русі” Миколи
Аркаса – 200 грн.

“Тиха війна Рената Польового”
Романа Ковалю – 300 грн.